

De Sint-Pieterskerk in Denderwindeke

De statige Sint-Pieterskerk bevindt zich meer dan waarschijnlijk op de plaats waar ooit de eerste kerk van Denderwindeke stond. Daarmee keren we terug naar de tijd waarin het dorp werd gekerstend, vermoedelijk – net als het naburige Meerbeke – door de Heilige Amandus, op het einde van de 7de eeuw. Nadat de parochie in 896 werd geschonken aan de Gentse Sint-Pietersabdij, kwam ze in 1492 in handen van de Norbertijnerabdij van Vicoigne. Die droeg haar op haar beurt in 1735 over aan de Norbertijnen van Ninove.

De tweede kerk op deze site – een gotisch gebouw uit de 15de eeuw – kende doorheen de eeuwen goede en slechte tijden en werd herhaaldelijk opgelapt. In 1731 beschrijft de deken ze echter als een “grote maar vuile kerk met een toren die op instorten staat.” Toch duurt het nog tot 1750 voor ze wordt gerestaureerd, en pas twee jaar later komt er een vloer in blauwe hardsteen. In 1838 slaat het noodlot toe: de kerk wordt verwoest door een brand.

De huidige neoclassicistische kerk – allicht de derde dus – werd vanaf datzelfde jaar opgetrokken en in 1842 ingewijd; de toren werd voltooid in 1860. Sporen van de vroegere gotische kerk zijn nog steeds zichtbaar: zo werd het laatgotische hoogkoor geïntegreerd in het huidige gebouw. Het vorige bedehuis was trouwens veel te klein geworden om alle gelovigen te herbergen – velen moesten noodgedwongen vanop straat de eredienst volgen.

De kerk zoals we die vandaag zien bestaat uit een deels ingebouwde westertoren met naaldspits, een driebeukig schip en een koor, geflankeerd door twee sacristieën van recentere datum. Het mooie en rijke interieur omvat onder meer een houten triptiek uit 1590 met de kruisiging van Christus, enkele monumentale schilderijen van meesters uit de 16de en 17de-eeuwse Vlaamse School, en schitterende glasramen die begin 20ste eeuw werden geplaatst.

Neem zeker de tijd om rond de kerk te wandelen. Je vindt er zes staties van Onze-Lieve-Vrouw van Zeven Weeën, voorgesteld in niskapelletjes uit 1808 met gekleurde terracotta reliëfs. Als zevende statie fungeert het bas-reliëf boven de ingang van de kerk, dat de graflegging van Christus voorstelt. Het oude kerkhof met verweerde grafstenen en monumenten straalt een unieke sfeer uit. *Ad vitam aeternam* – tot in de eeuwigheid.